

РЕШЕНИЕ

№ 1816

гр. Пловдив, 23.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на шести юли през две хиляди двадесет и втора година в
следния състав:

Председател: Методи Н. Антонов

при участието на секретаря Милена В. Георгиева
като разгледа докладваното от Методи Н. Антонов Административно
наказателно дело № 20215330206402 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление № 21-1030-006364/07.07.2021г.
на Началник Група към ОДМВР-Пловдив, Сектор ПП - Пловдив, с което на
А. В. С., с ЕГН ***** е наложено административно наказание ГЛОБА в
размер на 1200 /хиляда и двеста/ лева и лишаване от право на управление на
МПС за срок от 6 месеца за нарушение по чл.21, ал.1, на основание чл.182,
ал.5. вр. ал.1, т.5 от ЗДвП /Закона за движение по пътищата/.

Жалбоподателят А. В. С., в жалбата си и в съдебно заседание чрез адв.
С. прави искане за отмяна на НП като незаконосъобразно по конкретно
изложени доводи. Претендират се и разноски.

Административнонаказващият орган – Сектор „Пътна полиция“ -
ОДМВР – Пловдив, редовно призван, в съдебно заседание не изпраща
процесуален представител. Ангажира писмено становище, с което моли
същата да бъде оставена без уважение, а обжалваното НП като правилно и
законосъобразно да бъде потвърдено. Релевира възражение за прекомерност.

Пловдивският районен съд – VII н.с., като прецени събраните
доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, приема за установено
следното:

Жалбата е подадена в срок, допустима е и разгледана по същество е
ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА.

С акт за установяване на административно нарушение бл. №
969777/14.05.2021 г. актосъставителят С.на С. Б. е констатирила, че на
02.02.2021 г., в 20: 06 часа в гр. Пловдив, на ул. „Пазарджишко шосе“, 4-ти
км, посока изток, А. В. С. е управлявал лек автомобил "Фолксваген Пасат", с

рег. № ***, със скорост 97 км/ч, при ограничение на скоростта от 50 км/ч за движение в населено място, като скоростта е била превишена със 44 км/ч; намалена с 3% поради възможна грешка на техническото средство TFR1-M № 546/клип 26738/. Актосъставителят е посочил, че нарушителят имал влезли в сила електронни фишове с номера № 4603822, № 3783079, № 3735775, с което той представлявал водач, системно превишаващ разрешената максимална скорост за населено място, поради което с деянието си е нарушил разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Въз основа на този акт е било издадено наказателно постановление, с което за установеното именно с АУАН нарушение, и на основание чл. 182, ал. 5 във вр. ал. 1, т. 5 от ЗДвП, на жалбоподателя е било наложено наказание глоба в размер на 1200 лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от шест месеца.

В хода на съдебното производство бе разпитан актосъставителят С.на С. Б., която описва реда за установяване на нарушението за скорост и процедурата за санкциониране на нарушителя. Последният бил установен, тъй като сам попълнил декларация по чл.188 ЗДвП, в която посочил, че на процесната дата и място той е управлявал лек автомобил "Фолксваген Пасат", с рег. № ***.

Съдът кредитира показанията на свидетеля като последователни и обективни, доколкото не противоречат на събраните по делото писмени доказателства.

От събрания доказателствен материал, в частност от представената по преписката снимка от клип № 26738 действително се установява превишаване на определената в чл.21, ал.1 от ЗДвП на стойност за скорост в населеното място, извършено от А. В. С. с посоченото в акта и НП моторно превозно средство, представляващо административно нарушение на горепосочената норма от ЗДвП. Жалбоподателя не е посочил друго лицето, което да е управлявал процесния автомобил, а е заявил, че лично той е управлявал лек автомобил "Фолксваген Пасат", с рег. № *** на процесната дата и място.

По делото от въззиваемата страна е представен и видеоклип клип № 26738, с който е заснето управлението на описаното МПС, установената превишена скорост, въведеното ограничение. В съставения и приобщен по делото като писмено доказателство протокол по чл.10 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. е посочено , че с преносимата система за видеоконтрол са свалени общо 27 бр. статични изображения, като първото статично изображение е с № 26738, а последното с № 26764. От изложеното се установява, че процесната снимка с № 26738 е заснета в посочения времеви интервал с начален час 19:00 ч. и краен час 24:00 ч.

Установяването на нарушението е било извършено в съответствие с предвидената процедура и при използването на одобрен тип средство за измерване. Съгласно чл. 30, ал. 5 от Закона за измерванията, "когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, се считат от одобрен тип. " Следва да се има предвид, че за да намери приложение чл. 30, ал. 5 от ЗИ

следва техническото средство да е преминало през последваща проверка, която да е констатирала, че то продължава да отговаря на одобрения тип. Съгласно чл. 43, ал. 4 от ЗИ, периодичността на проверките по ал. 2 се определя със заповед на председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор, която се обнародва в "Държавен вестник" и се обявява в официалния бюлетин на агенцията. Съгласно заповед № 616/11.09.2018 г. на председателя на ДАМТН, обнародвана в ДВ, периодичността на проверка на скоростомери, съгласно чл. 31 от заповедта е една година. Видно от представения протокол по чл.10 от Наредба № 81213-532/12.05.2015г. се установява, че на уреда е извършена последваща проверка на 18.09.2020г., тоест уредът е валиден според заповедта на председателя на ДАМТН до 18.09.2021 г., а нарушението предмет на електронния фиш е установено на 02.02.2021 г. От тази проверка е установено, че уредът съответства на одобрения тип. Предвид това, следва да бъде прието, че измерването на скоростта на автомобила е било извършено с годно техническо средство. В този смисъл /Решение № 616 от 29.03.2021 г. по к. адм. н. д. № 3167/ 2020 г. на XX състав на Административен съд- Пловдив.

Относно твърдението на жалбоподателя, че актът за установяване на административно нарушение е съставен след изтичането на срока по чл. 34 от ЗАНН, то съдът счита, че същото е несъстоятелно. За да се приеме, че в случая е изтекъл давностният срок за образуване на административнонаказателно производство следва да не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от открИ.е на нарушителя. В случая нарушителят /жалбоподателят/ е бил открит на 28.04.2021 г. – с попълването от негова страна на декларация по чл.188 от ЗДвП, в която е посочено, че именно А. С. на 02.02.2021 г. е управлявал процесния автомобил. АУАН е съставен на 14.05.2021 г., при което тримесечният срок от открИ.е на нарушителя не е изтекъл, нито едногодишният от извършване на деянието.

Въпреки това съдът намира, че както в съставения АУАН, така и в издаденото въз основа на него НП, описанието на нарушението не е достатъчно пълно и ясно.

В случая на А. С. е била определена глоба в размер на 1200 лева като наказващият орган се е позовал на чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Тази норма, предвид посоченото превишение на скоростта с 44 км/ч., следва да се приеме, че препраща към разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП и определеният размер на глобата от 1200 лв. всъщност е двукратният размер на глобата от 600 лв. по чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП. Въпросът тук е дали е налице "системност" и дали жалбоподателят правилно е бил наказан с глоба в размер на 1200 лева и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца. Правилно се възразява, че в процесния АУАН и НП не са отбелязани никакви факти около тази системност във връзка с датата на влизане в сила на въпросните предишни Електронни фишове, обосноваващи системността в случая. Поради това конкретното административно обвинение в частта относно системността се явява неаргументирано в акта, определящ рамките на административното обвинение срещу С..

Легалната дефиниция за понятието "системно" се съдържа в разпоредбата на § 6, т. 62 от ДР на ЗДвП, съгласно която "системно" е нарушението, извършено три или повече пъти в едногодишен срок от влизането в сила на първото наказателно постановление или на първия електронен фиш, с който на нарушителя се налага наказание за същото по вид нарушение. В конкретния казус следва да се докаже, че коментираното тук деяние е извършено в 1-годишен срок от влизане в сила на Наказателно постановление или Електронен фиш, с който на С. е била наложена "глоба" отново за нарушение на чл. 21 от ЗДвП. Така в АУАН и НП са цитирани конкретни електронни фишове за предишни нарушения по чл. 21 от ЗДвП, но от тях не става ясно кой Електронен фиш на коя дата е влязъл в сила, поради което и не може да се съпостави с датата на деянието - 02.02.2021 г. Едва в хода на съдебното следствие по почин на процесуалния представител на жалбоподателят се установи, че действително процесното нарушение е било извършено в едногодишния срок от влизане в сила на 10.09.2020г. на фишове с номера № 3783079 и № 3735775, които са били издадени отново за нарушения по ал. 1, т. 4 – 6 на чл.182 от ЗДвП, но тази информация не е била инкорпорирана нито в акта, нито в постановлението. Това означава, че изначално наказващият орган не е

посочил съставомерни обстоятелства при описанието на нарушението. Именно поради това нарушението не може да бъде saniрано от събраните по делото доказателства. Предвид горното, съдът намира, че АУАН и НП не съдържат пълно описание на релевантните към фактическия състав на нарушението обстоятелства и тези, при които е извършено, като по този начин се е достигнало до неизпълнение за разписаните в чл.42 т.4 и чл.57 ал.1, т.5 от ЗАНН изисквания относно съдържанието на актовете. С това към момента на издаване на НП и санкциониране на лицето е било допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което е ограничило правата на жалбоподателя по начин, че да не може да организира адекватно защитата си и да реализира правата си в пълен обем. Поради това не следва да се ангажира административнонаказателната отговорност на жалбоподателя за деяние, извършено "системно", респ. не следва да се прилага чл. 182, ал. 5 от ЗДвП при определяне на наказанието.

Направеният по-горе анализ налага извод, че за да се наложи на А. С. наказание по чл. 182, ал. 5 от ЗДвП следва да е описано и доказано, че процесното нарушение е извършено в 1-годишен срок от влизане в сила на друг Електронен фиш или Наказателно постановление, издадени срещу жалбоподателя отново за нарушение на чл. 21 от ЗДвП. От съдържанието на АУАН и НП не става ясно кога тези предишни Електронни фишове са влезли в сила, тъй като не е ясно дали са обжалвани или не, респ. колко време след връчването им са влезли в сила. Поради това настоящият състав приема, че са налице основанията за ангажиране на административната отговорност на А. С. за нарушението по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП – с налагане на административно наказание по основния състав на санкционната норма - чл. 182 от ЗДвП (а именно по чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП), а не по чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

Доколкото чл. 182, ал. 5 от ЗДвП препраща към чл. 182, ал. 1 от ЗДвП и

в Електронния фиш ясно се сочи, че превишението на скоростта е с 44 км/час, този съдебен състав счита, че няма процесуална пречка спрямо жалбоподателя да се приложи чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП като закон за по-леко наказуемо нарушение.

Съгласно чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП водач, който превиши разрешената скорост с над 40 км/час в населено място, се наказва с глоба в размер на 600 лева. С оглед конкретно установеното превишение на скоростта (с 44 км/ч. над ограничението от 50 км/ч. – след приспаднатия толеранс от 3 км/ч.) и начина, по който законодателят е определил да се санкционира административно –наказателно отговорното лице за нарушението по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, съдът приема, че на А. С. (като собственик на МПС, недоказал, че автомобилът е бил управляван от друго лице, следва да се определи "глоба" в размер на 600 лева за нарушението по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Точно фиксираният в закона размер на административното наказание за това нарушение (при превишение на скоростта с 44 км/час) не позволява на съда да прави преценка на отегчаващите и смекчаващите отговорността обстоятелства. Санкцията е определена от напред в закона и е в твърд размер, с който съдът е длъжен да се съобрази при индивидуализиране на наказанието.

Гореизложеното означава, че на основание чл. 63, ал. 7, т. 1 и т. 2, вр. ал. 2, т. 4 и чл. 87 от ЗАНН съдът следва да измени НП като приложи чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП и отмени наложеното наказание лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца като закон за по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението - доколкото се доказва, че С. е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП във фактическите рамки, посочени в АУАН и НП. Настоящият състав намира, че в обжалваното наказателното постановление е налице ясно описание на нарушението, като жалбоподателят се е защитава по отношение на констатациите изложени в него и не е налице промяна на обстоятелствата по делото.

Съгласно чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в съдебните производства страните имат право на разноси по реда на АПК. На основание чл. 63д ал. 1 от ЗАНН жалбоподателят има право на разноси в производство за представителство от адвокат. Такава претенция е своевременно направена с подадената жалба, като претендирания от жалбоподателя размер на адвокатско възнаграждение, видно от представеното пълномощно, е в размер от 350 лева. Предвид направеното възражение за прекомерност на разноските от въззиваемата страна и като съобрази действителната фактическа и правна сложност на делото, вида и размера на наложеното наказание, както и обема на извършените процесуални действия, съдът намира, че така уговореният и заплатен размер на адвокатско възнаграждение се явява прекомерен и следва да бъде намален в рамките на минимума съгласно чл. 18 вр. чл. 7 ал. 2 т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно – 300 лв. С оглед защитената част от интереса му, следва въззиваемата страна да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя възнаграждение в размер на 150 лв.

Мотивиран от гореизложеното, ПРС – VII наказателен състав,

постанови решението си.

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 21-1030-006364/07.07.2021г. на Началник Група към ОДМВР-Пловдив, Сектор „Пътна полиция“, с което на А. В. С., с ЕГН ***** е наложено административно наказание ГЛОБА в размер на 1200 /хиляда и двеста/ лева и лишаване от право на управление на МПС за срок от 6 месеца за нарушение по чл.21, ал.1, на основание чл.182, ал.5. вр. ал.1, т.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, като ПРЕКВАЛИФИЦИРА НАРУШЕНИЕТО по чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП и ОТМЕНЯ наложеното наказание лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца.

ОСЪЖДА ОД на МВР - Пловдив да заплати на А. В. С., с ЕГН *****, сумата от 150 /сто и петдесет/ лв. за разносните по делото, представляващи адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – гр.Пловдив в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му, по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____